अथालुलोके ऊतधूमकेतुशिखाञ्जनस्निग्धसमृद्ध शाखं। तपोवनं प्राध्ययनाभिभूतसमुच्चरच्चारुपतत्रि शिञ्जं॥ २४॥

ज॰म॰ अथ। अथासौ रामो राक्षसीं हत्वा तपोवनम् आलुलोके दृष्टवान्। कथम्भूतं ऊतधूमकेतुशिखाञ्जनस्निग्धसमृद्धशाखम् ऊतश्चासौ धूमकेतुरग्निश्च ऊतधूमकेतुः तस्य शिखाञ्जनेन स्निग्धाः समृद्धाश्च फलादिना शाखा यस्य तपोवनस्य। प्राध्ययनेन वेदपाठेन अभिभूता तिरस्कृता समुच्चरन्ती चार्वी शोभना पतत्रिणाम्पक्षिणां शिञ्जा ध्वनिर्यत्र शिजि अव्यक्ते शब्दे शिञ्जनं शिञ्जा गुरोश्च हल इत्यकारप्रत्ययः। पतन्तं त्रायन्त इति पतत्राणि पक्षाः आतो ऽनुपसर्गे कः तानि येषां सन्तीति पतत्रिणः। पतङ्गशिञ्जमिति पाठान्तरम्॥२४॥

भ॰ अथेत्यादि। ताडकावधानन्तरं रामस्तपोवनं आलुलोके लोकडीचे कीदृशं ऊतस्य धूमकेतोरग्नेः शिखाया यदञ्जनं तेन स्निग्धा समृद्धा फलपुष्पवती शाखा यत्र तथा धूमकेतुः स्मृतो वह्नावुत्पातग्रहभेदयोरिति विश्वः। प्राध्ययनेन प्रकृष्टाध्ययनेन अभिभूता समुच्चरन्ती उद्गच्छन्ती चारूणां पतत्रिणां पक्षिणां शिञ्जा अस्फुटशब्दो यत्र शिजि स किङस्फुटध्वनौ सेमन्तात् सरोरिति ङः स्त्रीत्वञ्च अमरकोषे तु भूषणानान्तु शिञ्जितमित्युपलक्षणं॥२४॥